

s. 208-210 ve 213-217), biri de Süleymaniye Kütüphanesi'nde (Esad Efendi, nr. 3465, vr. 65^b-68^a) olmak üzere üç yazma nüshasını tesbit etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Sâlim, *Tezkire*, İstanbul 1315, s. 222; Fatîn, *Tezkire*, s. 60-61; *Osmanlı Müellifleri*, II, 140; III, 144; Babinger, *GOW*, s. 285-286; *TCYK*, I, 152; VIII, 659; Levend, *Türk Edebiyatı Tarihi*, I, 368, 398; Günay Kut—Turgut Kut, "İstanbul Tekkelerine Ait Bir Kaynak: Dergeh-nâme", *Türkische Miszellen: Robert Anhegger Armağanı*, İstanbul 1987, s. 215-216.

GÜNAY KUT

AHMED HÂŞİM

(1887-1933)

Türk şairi ve deneme yazarı.

Bağdat'ta doğdu. Doğum tarihi olarak yakın zamanlara kadar 1883 ile 1887 arasında değişik tarihler gösterilmişse de M. Kaya Bilgegil'in Millî Eğitim Bakanlığı Arşivi'nden (D/6490 numaralı dosya) tesbit ettiği yeni bilgilere göre, bu tarihin hicrî 1304, rûmî 1303 (1887) olduğu kesinlik kazanmıştır. Baba tarafından Bağdatlı Âlûsîzâdeler'e, anne tarafından da Kâhyâzâdeler'e mensuptur. Her iki aileden de müfessir, fakih ve din adamları yetişmiştir. Babasının Arabistan vilâyetlerindeki vazifeleri sebebiyle düzensiz bir tahsil gördü. Çok sevdiği annesinin ölümü üzerine babasıyla İstanbul'a geldi. Bir yıl Numûne-i Terakkî Mektebi'ne devam ettikten sonra (1896), Galatasaray Sultânîsi'ne yatılı olarak girdi (1897). Mezun olunca (1907) Reji İdaresi'ne memur oldu, bir taraftan da Mekteb-i Hukuk'a devam etti. İzmir Sultânîsi'nde Fransızca ve edebiyat muallimliği (1910-1914), daha sonra Maliye Nezâreti mütercimliği yaptı. I. Dünya Savaşı'ndaki askerliğinde Anadolu'nun çeşitli yerlerini görmek fırsatını buldu. Askerlik sonrasında bir müddet İâşe Nezâreti'nde ve Düyûn-ı Umûmiyye'de (1922-1924) çalıştı. Bu arada Sanâyi-i Nefise Mektebi'nde (Güzel Sanatlar Akademisi) mitoloji dersleri verdi. Daha sonra tayin edildiği Mülkiye Mektebi Fransızca muallimliğiyle beraber akademi'deki kürsüsünü ölünceye kadar muhafaza etti.

1924'te Düyûn-ı Umûmiyye'den aldığı ikramiye ile Fransa'ya giden Ahmed Hâşim, o yılın yazını Paris'te geçirdi. 1928'de ikinci defa, bu sefer tedavi için Pa-

Ahmed
Hâşim

ris'te bulundu. Son olarak yine tedavi için gittiği Frankfurt'tan iyileşmeden döndü. 4 Haziran 1933'te Kadıköy'deki evinde öldü. Mezarı Eyüp'tedir.

Kaynaklar, babasının memuriyeti gereği yer değiştirmesi dolayısıyla Hâşim'in İstanbul'a geldiği zaman Türkçe'yi iyi bilmediğini yazarlar. Bir yıl okuduğu Numûne-i Terakkî'ye, bu eksikliğin telâfisi için verilmiş olmalıdır. Onun sanat ve edebiyat meseleleri ile ilgilenmeye başlaması Galatasaray'daki öğrencilik yıllarına rastlar. Burada devrinin ünlü isimleri arasında bulunan Arapça muallimi Zihni Efendi, Farsça muallimi Acem Feyzi, edebiyat muallimleri Tevfik Fikret ve Müftüoğlu Ahmed Hikmet beylerden faydalandı. Yine burada, sonraları her biri edebiyat alanında şöhet yapacak olan Hamdullah Suphi, İzzet Melih, Emin Bülent ve Abdülhak Şinasi ile de yakın mektep arkadaşı oldu. Sanata ve edebiyata meraklı bu çevre içinde şiirle uğraşan Hâşim'in bilinen ilk manzumesi "Hayâl-i Aşkım", 7 Mart 1901 tarihli *Mecmûa-i Edebiyye*'de neşredilmiştir. Bu şiirle beraber, daha sonraki iki yıl içinde çıkan on beş şiirinde, kısmen Muallim Nâci ve Abdülhak Hâmid, daha çok da Fikret ve Cenab'ın tesirleri görülür.

Ahmed Hâşim, Galatasaray'daki talebeliğinin son yıllarında Fransız şiirini, özellikle Fransız ve Belçikalı sembolistleri, bu yolla da Batı edebiyatının estetik ve poetik temelini yakından tanımayla çalışmıştır. Halit Ziya *Kırk Yıl*'da, onun kendi nesli içinde Batı şiirini en iyi araştıran ve bilen bir sanatkar olduğunu söyler. 1906'da Galatasaray Sultânîsi'nin son sınıfında iken tamamlayıp 1908-1909 yıllarında neşrettiği "Şi'r-i Kamer"lerde şahsiyeti ve orijinalliği belirtmeye başlar. 1909'da aralarına katıldığı Fecr-i Âtî çevresindeki yazıları, topluluğun yayın organı olan *Servet-i Fû-*

nûn dergisindeki on beş kadar şiir ve Edebîyat-ı Cedîdeciler'i tenkit eden bir makaleden ibarettir.

Göl Saatleri ve *Piyâle* adını taşıyan kitaplarıyla bunun dışındaki şiirlerinin toplamı doksan beş civarında olan Hâşim için verimsiz olmaktan ziyade, titiz ve "saf şiir" peşinde bir şair hükmünü vermek daha doğru olur. Bir mukaddime kıtası ve iki küçük şiirin ilâvesiyle on iki parçadan ibaret olan "Şi'r-i Kamer"ler, Bağdat'ta geçen çocukluğuna ait hâtıralar ve intibalarla, sonraki şiirlerinde platonik aşkla karışacak olan derin bir anne sevgisi, güneşten kaçıp çöle hayat veren geceye sığınma, hastalık, ölüm gibi şairin çocukluğundan gelen, bazan şuur altında gizlenmiş duyguların izlerini taşır.

1921'de *Dergâh* mecmuasında çıkan "Bir Günün Sonunda Arzu" adlı şiirinin fazla müphem bulunarak tenkit edilmesi üzerine kaleme aldığı "Şiirde Mâna ve Vuzuh" adlı yazısı, edebiyatımızda şiir üzerine yazılan önemli makalelerdendir. Daha sonra *Piyâle*'nin mukaddimesi olarak "Şiir Hakkında Bazı Mülâhazalar" adıyla neşredilen bu yazıda Hâşim, şiirde mâna ve anlaşılabilirlik aramayacağını, şiirin didaktik, fikrî ve belâgatçı değil, "resullerin sözleri gibi" çeşitli yorumlara müsait, sözden çok müsikiye yakın ifade sanatı olması gerektiğini ileri sürer. Gerçekten de Hâşim'in şiiri, genellikle bu tarife uygun olarak, Batılı sembolist-empresyonist akımın tesiri altında, netlikleri silinmiş, gölge-lenmiş, karartılmış tablolar gibidir. Hemen hepsinde derin bir melankoli, müphemlik, uzak ve meçhul diyarlara duyulan nostalji ve çok defa psiko-analitik yorumlara muhtaç renkler ve müsi-ki hissedilir.

Hâşim'in nesir yazıları, şiirinden farklı bir karakter gösterir. Bu yazıların açık, berrak, nisbeten sade, nükteli hatta müstehzi bir ifadesi vardır. Nesirlerinde de şiirlerindeki kadar kelime seçiminde titiz olan Hâşim, küçük obje ve vak'alardan hareket ederek, fazla derinliği olmayan bir perspektiften yakaladığı dış dünya intibalarını nakleder. Fıkralar, edebî tenkitler ve seyahat notlarının sağlığında neşredilenleri, her zaman beğenilmiş ve aranmıştır.

Hâşim, son devir edebiyatımızın cemiyet meseleleri ile en ilgisiz şairidir.

Bilhassa şöhretini yaptığı yıllarda, Türk toplumunun içinde bulunduğu çalkantılar ve çağdaşları olan diğer şairlerin kattıkları siyasî-fikrî akımlar göz önüne alınırsa, onun bu tarafı daha da dikkati çeker. Bunun yanı sıra dinî duygulara da ilgisiz kalmıştır. İlk şiirleri arasında "Allahüekber" gibi dinî, "Perî-i Hürriyet" gibi fikrî ve "Bayrak" gibi millî motiflerden hareket eden üç şiirini de sağlığında çıkan kitaplarına almamıştır. Ancak onun sembolizm yoluyla bir çeşit mistisizme yaklaşmış olduğu söylenebilir. Fransız sembolist şairi Mallarmé'den naklederek benimsediği kanaatlerine göre, şekilleri ve maddeyi tasvir eden realizmin değil, edebî olan ide ve duyguların tebcili, şairlerin insanlar arasında "ruhanî" ve "lâdinî mutasavvıflar" zümresi teşkil ettiği, günlük dilin ancak "kudsî" bir istihâleden geçerek şiir dili haline gelebileceği gibi düşünceler, şiirin âdeti din yerine kaim olduğu hükümünü verdirir. Şiiri "resullerin sözleri" olarak telakkisi, yahut "Yollar" şiirindeki mâbed motifleri de bu duygunun mahsulleridir.

Eserleri. Şiirler: *Göl Saatleri* (İstanbul 1921); *Piyâle* (İstanbul 1926). Birkaç defa yayımlanan şiirleri son olarak, *Bütün Şiirleri (Piyâle, Göl Saatleri, Diğer Şiirleri)* adıyla İnci Enginün-Zeynep Keriman tarafından yayımlanmıştır (İstanbul 1987). **Nesirler:** *Bize Göre* (İstanbul 1928); *Gurebâhâne-i Laklakan* (İstanbul 1928); *Frankfurt Seyahatnamesi* (İstanbul 1933). Nesirlerinin tamamı Mehmet Kaplan tarafından *Bize Göre/Gurabahane-i Laklakan/Frankfurt Seyahatnamesi* (İstanbul 1969) adıyla yayımlanmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Yakup Kadri Karaosmanoğlu, *Ahmed Haşim*, İstanbul 1934; İbnülemin, *Son Asır Türk Şairleri*, I, 582-583; Şerif Hulusî, *Ahmed Haşim, Hayatı ve Seçme Şiirleri*, İstanbul 1947; Yaşar Nabi, *Ahmet Haşim, Hayatı, Sanatı, Eserleri*, İstanbul 1954; Rifat Necdet Evrimir, *Ahmed Haşim*, İstanbul 1959; Abdülhak Şinasi Hisar, *Ahmed Haşim, Şiiri ve Hayatı*, İstanbul 1963; Asım Bezirci, *Ahmet Haşim*, İstanbul 1979; Akyüz, *Modern Türk Edebiyatı*, s. 146-149; a.mlf., *Batı Tesirinde Türk Şiiri Antolojisi* (1860-1923), İstanbul 1986, s. 596-607; M. Kaya Bilgegil, "Ahmed Hâşim'e Dâir Bâzı Vesikalar", *Yakın Çağ Türk Kültür ve Edebiyatı Üzerinde Araştırmalar*, II, Erzurum 1980, s. 483-494; *Doğumunun Yüzüncü Yılında Ahmet Haşim* [armağan], Ankara 1987; Nihad M. Çetin, "Ahmed Haşim'in Kaynakları Hakkında Bir Deneme", *TM, XI* (1954), s. 183-212.

M. ORHAN OKAY

AHMED el-HÂŞİMİ

(أحمد الهاشمي)

Ahmed b. İbrâhîm b. Mustafâ
es-Seyyid el-Hâşimî
(1878-1943)

Mısırlı edip, yazar ve eğitimci.

Kahire'de doğdu. Aklî ve naklî ilimleri tahsil ettiği Ezher Üniversitesi'nde Muhammed b. Muhammed el-Enyâbî, Cemâleddîn-i Efgânî, Abdülkâdir b. Mustafa er-Râfîî ve Muhammed Abduh gibi meşhur âlimlerden ders aldı. Mezun olduktan sonra Kahire'deki yerli ve yabancı okullarda uzun süre öğretmenlik, idarecilik ve müfettişlik yaptı. Hz. Hüseyin vasıtası ile soyu Hz. Peygamber'e ulaştığı için "seyyid" unvanı ile tanınan Ahmed el-Hâşimî Kahire'de vefat etti.

Ahmed el-Hâşimî, dil ve edebiyatla ilgili ders kitaplarında ve okullardaki eğitim tarzında gördüğü noksanlıkları telâfi etmek ve müslüman bir nesil yetiştirmek için büyük gayretler sarfetmiştir. Onun dil, edebiyat ve dinî konulardaki başlıca eserleri şunlardır:

1. *Cevâhirü'l-edeb fî şinâ'ati (edebiyât ve inşâ'i) lûgati'l-'Arab*. Câhiliye devrinden 1319 (1901) yılına kadar muhtelif şair ve nâsirlerden seçtiği edebî parçaları ihtiva eden ve pek çok defa basılan bu iki ciltlik antolojinin on dokuzuncu baskısı Kahire'de yapılmıştır (1381/1962). 2. *Üslûbül-hakîm fî menheci'l-inşâ'î'l-kavîm*. Dinî, edebî, felsefî ve tarihî 117 kısa makaleden meydana gelen eser, daha sonra 179 makale ilâvesiyle ve *Divânül-inşâ' ev Üslûbül-hakîm fî menheci'l-inşâ'î'l-kavîm* adıyla yeniden defalarca yayımlanmıştır (msl. 7. bs., Kahire 1348/1929). 3. *Mîzânü'z-zehab fî şinâ'ati şî'ri'l-'Arab*. Aruz, kafiye ve şiire dair olan eser Kahire'de on dördüncü defa basılmıştır (1382/1963). 4. *el-Kavâ'idül-esâsiyye li'l-lûgati'l-'Arabiyye*. İbn Mâlik'in *El-fiyye*'si ile onun belli başlı şerhleri esas alınarak yazılmış gramer hakkındaki bu derli toplu kitap Kahire'de basılmıştır (1354/1935). 5. *İnşâ'ül-mükâtebatî'l-'aşriyye ve'l-murâselâtî'l-'Arabiyye*. Çeşitli konulara dair mektup ve yazışma örnekleri ihtiva eden bu kitabın altıncı baskısı Kahire'de yapılmıştır (1377/1958). 6. *Cevâhirül-belâğa*. Bugüne kadar pek çok defa basılan meânî, bedî ve beyana dair bu eserin ikinci baskısı Kahire'de yapılmıştır (1323/1905). 7. *el-Müfredül-'alem fî resmî'l-*

Ahmed
el-Hâşimî

kalem. Hemze, vav ve yâ harflerinin yazılışına ve birbirlerine kalbedilmesine da irdir. 8. *Muhtârül-eḥdâsî'n-nebeviyye ve'l-hikemi'l-Muhammediyye*. *Kütüb-i Sitte, el-Muvaṭṭa', el-Câmi'u's-şâgîr, el-Câmi'u'l-kebir, et-Terğîb ve't-terhîb* ile diğer muteber hadis kitaplarından seçilen ve ilk harflerine göre alfabetik olarak sıralanan iki bin kadar hadisi ihtiva eder. Eser Ali Fikri Yavuz ile Abdullah Aydın (İstanbul 1964), Ahmet Balcı (Ankara 1965) ve Abdülkadir Akçiçek (İstanbul 1967) tarafından Türkçe'ye tercüme edilmiştir. 9. *es-Sa'âdetül-ebediyye fî'd-diyaneti'l-(eş-şer'atî'l) İslâmiyye*. Müellifin İslâmî konulara dair muhtelif makalelerini ihtiva etmektedir. 10. *es-Sihru'l-ḥalâl fi'l-hikemi ve'l-emşâl*. Son dört eseri Kahire'de birçok defa yayımlanmışsa da tarihleri tesbit edilememiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ahmed el-Hâşimî, *Divânül-inşâ' ev üslûbül-hakîm fî menheci'l-inşâ'î'l-kavîm*, Kahire 1348/1929, Mukaddime; Serkis, *Mu'cem*, II, 1887-1888; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mu'ellifin*, I, 143; Ziriklî, *el-A'lam* (Fethullah), I, 90.

HULUSİ KILIÇ

AHMED HİKMET MÜFTÜOĞLU

(bk. MÜFTÜOĞLU AHMED HİKMET).

AHMED HİLMİ, Şehbenderzâde

(bk. ŞEBBENDERZÂDE AHMED HİLMİ).

AHMED HİLMİ EFENDİ

(ö. 1888)

Türk hukuk âlimi,
Mecelle Cemiyeti âzası.

Kastamonuludur. Meslekî hayatına Kazasker Zeynelâbidin Efendi'nin çocuklarına muallimlik yaparak başladı. 1859'da Galata, 1866'da da Sofya mol-